

Een hut, een kaars en een meisje

Achieng: “Op een avond brengen de burens een zwaar verbrand meisje bij mij. Zes jaar, doofstom. Ze was alleen thuis. De hut op slot, een kaars op tafel. De kaars valt om, en de hut vat vlam. Het kind kan niet schreeuwen, maar probeert wanhopig de deur open te doen. Dat lukt niet. Als de burens haar uiteindelijk bevrijden, is ze al zwaar verbrand.”

Achieng: “Ik was alleen thuis, toen de burens met het gruwelijk verbrande meisje bij mij aanklopten. Ik kan nauwelijks autorijden, maar ik had geen keuze. Met de dood in het hart reed ik, in het holst van de nacht, naar het dichtsbijzijnde ziekenhuis, in Kisii.

“Neen,” zeiden ze daar, “Dit kind kunnen wij niet verzorgen. Rijd met haar naar een grotere stad, naar een groter ziekenhuis. Naar Oyugis bijvoorbeeld.”

“Maar ik kan niet autorijden. *Please*, verzorg haar minstens tot morgenochtend.”

“Neen, dat doen we niet.”

“Dus reed ik verder, in de nacht, met het zwaar verbrande kind. Tot in Oyugis, de grotere stad.”

“Neen,” zeiden ze daar, “Dit kind kunnen wij niet verzorgen. Rijd met haar naar een grotere stad, naar een groter ziekenhuis. Naar Kisumu bijvoorbeeld.”

Wanhopig keek ik naar het kind in mijn armen, maar het was intussen dood.”